

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. Варна, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Търговско дело № 20253100900100 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен пряк осъдителен иск на увреденото лице К. М. Р. от гр. Варна против „Дженерали Застраховане“ АД, гр. София - застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с правно основание чл. 432 ал. 1 КЗ и чл 429, ал. 3 вр. ал. 2, т. 2 КЗ за сумата от 58 600лв. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, реализирано на 19.07.2023г. по вина на О. К. П., водач на л. а. „Тойота Версо“ рег. № *****, за което деликвентът е признат за виновен по влязло в сила споразумение по АНД 20253110200622 на ВРС, при твърдения за валидно застрахователно правоотношение между собственика на автомобила и ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на увреждането 19.07.2023г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът К. Р. твърди, че между него като пешеходец и МПС, марка „Тойота Версо“, с рег. № *****, управлявано от О. П. е настъпило ПТП на 19.07.2023г. в гр. Варна на ул. „Д-р Анастасия Железкова“ и пред кръстовището с ул. „Света Ирина“. За ПТП е съставен протокол с пострадали лица, в който за виновен е посочен водачът на МПС. Деликвентът е признат за виновен по влязло в сила споразумение на наказателния съд.

В резултат на ПТП ищецът е получил травматични увреждания като в деня след ПТП пострадалият е посетил болнично заведение, където е оказана помощ и констатирано счупване на пета проходилна кост на дясното стъпало, контузия на десния глезен, травматичен оток, кръвонасядане и ожулване по десния долен крайник, ожулвания по десен горен и ляв долен крайници.

Твърди се, че поради ПТП ищецът е развил и симптоми на остра стресова реакция с последващо разстройство в адаптацията с тревожно-

хиподепресивен синдром с елементи на посттравматичен стрес. Сочи се, че през първите месеци, поради силните болки от травмите се е налагало да приема допълнително болкоуспокояващи, за да може да стъпва на краката си поне за кратко. Това състояние е продължило няколко месеца, след което се е възстановил. При всяка рязка промяна на времето обаче усеща болки. Отделно от това, първоначално в ежедневието си е имал необходимост от чужда помощ за обгрижване и обслужване, поради невъзможност да се справя сам с физиологични нужди. Настоява, че това състояние също е продължило няколко месеца. Заявява, че всеки път при преминаване покрай него на автомобил или дори чуване звук на мотор изпитва паника и стрес. Това споделя и относно необходимостта да се придвижва с автомобил.

Изпитва болка и при натоварване и вдигане на по-тежки предмети, което пък резултира в усещане, че е в тежест на семейството и в невъзможност за пълноценна работа.

На изложените основания моли за уважаване на заявените претенции за главница и лихва.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответното дружество намира исковете за допустими, но неоснователни.

Не се оспорва валидността на застрахователното правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за МПС, участник в ПТП към релевантната дата.

Настоява, че размерът е изключително завишен и следва да се държи сметка, че обезщетението не трябва да води до обогатяване на ищеца и неоправдано завишаване жизнения стандарт на лицето. Твърди, че болките и страданията не са продължили повече от обичайното за този вид наранявания; при ищеца не се установяват телесни травми, които да пречат на самообслужването му, особено предвид младата възраст. Установените травматични увреждания не са довели до отключване на разстройства в психиката. Приемът на болкоуспокояващи очевидно е спомогнал търпене на болковата симптоматика в много кратък времеви период.

На следващо място се твърди съпричиняване на вредите от страна на пострадалия, който не е пресичал на обозначено за това място, пресичал е при условията на бързо бягане, без да се огледа и съобрази поведението си с конкретната пътна обстановка и останалите участници в движението.

Оспорва се началният момент, от който се претендира лихвата от застрахователя по подробно изложени съображения в отговора.

Отделно твърди, че делинквентът е напуснал ПТП, с което претендира привличането му в качеството му на помагач с оглед последващо ангажиране на регресна отговорност, на осн. чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител, поддържа предявените искове. Представя писмени бележки, в които развива подробни аргументи по основателността на иска. По отношение възражението за съпричиняване настоява, че с оглед дефиницията на „пешеходна пътека“, дадена в §6 на ДР на ЗДвП, ищецът е пресичал именно на такава.

Ответникът не се явява, нито представлява, като изразява становище с нарочна молба от 02.06.2025г. и поддържа всички доводи.

И двете страни претендират присъждането на деловодни разноски.

Третото лице – помагач О. К. П. в съдебно заседание разказва в

хронология събитията от въпросното ПТП. След настъпването му твърди, че около 20-25 минути е бил с ищеца непрекъснато и е настоявал да го транспортира до спешен кабинет, но пострадалият е отказал. Получил е отказ и на желанието да се посети полицейско управление. Твърди, че не е идвала линейка. Свидетелите, разпитани в настоящото производство са дошли 5-6 минути след произшествието. Оспорва, че е напуснал мястото на настъпване на ПТП и заявява, че не се е обаждал на тел. № 112 по горепосочените причини и нежеланието на ищеца. Твърди, че си е тръгнал последен от мястото на удара. По същество намира заявените претенции за неоснователни.

Съдът, като съобрази предметните предели на производството, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото и по вътрешно убеждение приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Между Прокуратурата на РБ и обвиняемият О. К. П. е постигнато споразумение, одобрено по АНД № 622/2025г. по описа на ВРС, с което деликвентът е признат за виновен за извършеното Д.ие по чл. 343 ал.1 т.“б“, пр.2 вр. чл. 342 ал.1 от НК, поради което и съдът в окончателния доклад по делото, направен в първото и единствено открито съдебно заседание е указал на страните, че на осн. чл. 300 ГПК зачита влязлото в сила на 19.02.2025г. споразумение, което е задължително за гражданския съд относно извършването на Д.ието, неговата противоправност и вината на дееца, поради което и тези въпроси не могат да се пререшават.

1. По безспорните факти.

Съдът е приел за ненуждаещ се от доказване фактът на наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между ЗАД „Дженерали Застраховане“ АД и собственикът на л. а. марка „Тойота Версо“ рег. № ***** към датата на ПТП – 19.07.2023г. Не са противоположни позициите на страните и относно обстоятелството, че ищецът е заявил извънсъдебна претенция по чл. 380 КЗ пред застрахователя, както и че плащане не е постъпило.

Затова и съдът приема, че на 19.07.2023г. в гр. Варна, при управление на МПС – л. а. „Тойота Версо“ рег. № ***** водачът О. К. П. е нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 116 ЗДвП, с което по непредпазливост причинил на К. М. Р. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на предходилна кост и увреждане на сухожилния апарат на десен долен крайник, обусловило трайно затруднение в движението на десния долен крайник за период от около 2-3 месеца.

Въпросите, които гражданският съд следва да разреши касаят наличието на твърдените неимуществени вреди и техният интензитет, справедливият размер на обезщетението за понасянето им, наличието или отсъствието на съпричиняване, респ. неговата степен, както и дължимостта на лихва върху главницата и релевантния за начисляването ѝ момент.

2. По наличието на неимуществени вреди от процесното ПТП, интензитета им и справедливия размер на обезщетението.

За доказване на претърпените болки и страдания е допуснато провеждане на СМЕ, заключението по която съдът кредитира като компетентно, пълно и безпристрастно. Въз основа на същото, съдът приема за установено, че в резултат на ПТП ищецът е получил счупване на пета предходилна кост на дясното стъпало, контузия на дясната глезенна става,

изразяваща се в увреждане на задната сухожилна връзка на външната повърхност на дясната глезенна става и частично разкъсване на предната сухожилна връзка между малкия пищял и скочната кост, травматичен оток, кръвонасядане и ожулване в областта на десния долен крайник, ожулвания по десния горен и левия долен крайници. Експертът заявява, че счупването на пета предходилна кост обуславя трайно затруднение в движението на десния долен крайник за период не по-малък от 2 месеца. Изрично уточнява, че петата не е травмирана изобщо като в съдебно заседание разяснява мястото на предходилната кост в долната част на крайника. Контузията на дясната глезенна става и уврежданията на предна и задна странични връзки между малкия пищял и скочната кост, обуславят временно разстройство на здравето неопасно за живота, изразяващо се в известно затруднение в движенията на крайника за период от около 2-3 седмици. Останалите описани травматични увреждания са обусловили чувство на болка и страдание. Всички те са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети. Проведено е лечение с имобилизация, обезболяващи и физикална терапия. Към настоящия момент функцията на крайника е възстановена без дефицит, с наличие на известна болезненост при сгъване на стъпалото и деформитет в мястото на зарастване на фрактурата, който няма как да се възстанови. Експертът пояснява, че при провеждане на физиотерапия и ползване на обезболяващи, болката ще отзвучи, за което е от значение и младата възраст на пострадалия. Това, което би останало е деформитата на мястото на зарастване на фрактурата.

За доказване на интензитета на претърпените неимуществени вреди ищецът е ангажирал и гласни доказателства, чрез разпита на негов приятел В. К. и майка му – В.В..

Свидетелят К. разказва, че когато с друг негов приятел отишли да вземат К., го заварил на земята, превивайки се от болка точно до ОМВ бензиностанцията – от стадион „Тича“ посока бензиностанцията, в лявото платно. К. му посочил таксиметрова кола, която го блъснала, а свидетелят видял как шофьорът на таксито заминава. Не знае колко време К. е стоял на пътното платно, бил много шокиран, не бил на себе си. Споделил му, че много го боли кракът. К. се изместил на тротоара. Разказал му, че пресичал на това място и бил блъснат, но не знае как точно. След това, заедно с другия приятел, помогнали на К. да се качи в дома му и го оставили на леглото да седне. Заявява, че ищецът в по-късен момент му споделил, че от дълги месеци не можел да прави нищо. Преди играели футбол, карали колелета, ски и т. н., но след въпросния случай вече го било страх да практикува изброените спортове заради травмата. Ходил да го види след ПТП, но К. не искал да се среща с приятели, променил се, станал различен според свидетеля, по-стеснителен. Посочва, че майката на ищеца се грижила за него два месеца, тъй като не можел да се обслужва сам. Кракът му бил с шина, без възможност да го движи, като и към настоящия момент травмата не се е оправила и усеща болка. Страх го е като има автомобили около него и му напомнят за обсъжданата случай. Споделя още, че К. е посещавал психолог, ортопед също, пиел болкоуспокояващи, защото не можел да издържи на болката. Не си спомня да е виждал шофьорът на таксито на въпросното ПТП, нито К. да е искал вода и той или другият му спътник да е отишли за вода до близката бензиностанция. Не е чул и К. да казва, че „...ще се оправи.“

Свидетелката В. разказва, че по думи на сина ѝ, пресичайки на ул. „Д-р Железкова“, зад техния блок, таксито го ударило, след което К. се изправил, но бил в шок. След това пристигнали неговите приятели, които го прибрали в

тях. Доколкото знае, шофьорът на таксито слязъл да види как е К., но не му предложил помощ, напр. да го транспортира до Спешен център. Преценил, че всичко е наред и си тръгнал. Споделя, че на следващия ден завела сина си до Спешна помощ, от там в Съдебна медицина и в Полицията. Почти навсякъде го боляло, бил с охлузени ръце и крака. Обездвижили го с шина. Около два месеца си бил вкъщи, през което време го обслужвала денонощно. К. свалил шината септември месец на 2023 г., след което започнал да ходи на рехабилитация. Разказва още, че психически и към настоящия момент не е добре. К. е свит, подтиснат, депресиран, има страх да се движи пеш по улицата, като чуе кола и особено спирачки „скача“ като попарен. В невъзможност е да спортува, да излиза с приятели, тъй като кракът не е възстановен напълно. Инцидентът му повлиял и на обучението. Споделя още, че след ПТП К. получил помощ от двама психиатри. Изписали му терапия с лекарства, които по нейна преценка К. не ги е приемал, с аргумента, че хапчетата били доста силни и можел да се пристрасти. Вместо това му давала мента, глог и валериан, които обаче не му помогнали срещу безсънието и стреса.

Изложеното в показанията досежно емоционалните промени в ищеца, се подкрепя и намира своето научно изражение в заключението по допуснатата по делото СПЕ, което съдът кредитира изцяло като обективно, пълно и компетентно дадено. От същото се установява, че след настъпването на произшествието, в психологическо и емоционалното състояние на ищеца е настъпила промяна.

Според експерта, в резултат на прекарания инцидент, ищецът е изпаднал в състояние на реакция на тежък стрес с разстройство на адаптацията – протрахирана депресивна реакция. Същият не е успял да рационализира стреса и това е оказало болестотворен ефект върху психиката му. Променен е целият му начин на живот. Инцидентът е довел и до продължаващи и към настоящия момент физически и психически дискомфорт. Като цяло самото психотравмено събитие е оказало изключително неблагоприятно влияние върху личността му. За отшумяване на травмата му е изписан психотропен медикамент, който той не е приемал, защото майка му така е решила. Не е провеждана и психотерапия, която също би могла да окаже положителен ефект. Това заключение е оспорено от ответника неаргументирано и съдът не съобразява възраженията, като неоснователни. Същевременно, не е поискано провеждането на нова експертиза.

С оглед изложеното, по размера на обезщетението, съдът намира следното: при претендирани обезщетения за неимуществени вреди се прилага принципът на справедливо обезщетяване на болките и страданията, съгласно чл. 52 ЗЗД, основан на цялостна преценка на конкретните обективни обстоятелства – вида и характера на телесните увреждания и последиците от тях за пострадалото лице. Неимуществените вреди се изразяват в претърпени от увреденото лице болки и страдания в резултат на виновно поведение на делинквента, които вреди подлежат на заплащане от застрахователя по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ при предявен пряк иск. Обезщетението подлежи на определяне от съда по справедливост, по правилата на чл. 52 ЗЗД като паричен еквивалент на всички, получени в резултат на нанесените при едно застрахователно събитие (в случая) телесни повреди и свързаните с тях болки и страдания, които имат проявление, както във физически, така и в психически и емоционални сътресения и неудобства за увреденото лице. Наред с това съдът счита, че като ориентир за размерите

на обезщетенията би следвало да се вземат предвид и съответните нива на застрахователно покритие към относимия за определяне на обезщетенията момент. След определяне размера на обезщетението следва да се даде отговор на въпроса за наличието или не на обективен принос на пострадалия при ПТП, т. е. има ли съпричиняване. В тази връзка и съдът не съобразява условното разделяне на претенцията за неимуществени вреди на такива за обезщетяване на физическия, респективно психическия дискомфорт, поради което е приел иска за цялата сума като един.

Съдът отчита, че пострадалият е в активна възраст – 21 годишна към момента, след ПТП е настъпила сериозна, в негативна насока промяна в начина му на живот в социален и битов аспект, описана непротиворечиво от свидетелите. С оглед характера на множеството травматични увреждания, установени от коментираното заключение по СМЕ, както и периода на пълно възстановяване – около два месеца, съпроводен след това с рехабилитация, невъзможността да се преодолее деформитета на мястото на зарастване на фрактурата и най-вече измененията в психиката на ищеца, описани в СПЕ, вкл. преживения стрес, особено силен в периода след инцидента и необходимостта от антидепресивна терапия, може да се приеме, че претърпените физически болки и страдания са с интензитет обичаен за травми от подобен вид, а психическите – с по-висок интензитет. На следващо място, съдът отчита на база заключението по СМЕ и показанията на свидетеля К., че пострадалият не е претърпял загуба на съзнание в нито един момент. Доколкото ищецът е отказал приемане на медикаментозна терапия за справяне с посттравматичния стрес непосредствено след инцидента, съдът приема, че продължаващите психични проблеми и към момента, до известна степен са в резултат и на собственото му поведение.

Поради горното и като се има предвид и лимитите на застрахователна отговорност, съдът намира, че искът е предявен в справедлив размер на обезщетението от 58 600 лева.

3. По въпроса за съпричиняването.

Ответникът навежда възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, изразяващо се в неспазване на разпоредбата на чл. 113 ЗДвП и чл. 114, т. 1 и т. 2 ЗДвП, тъй като пострадалият не е пресичал на обозначено за това място, пресичал е при условията на бързо бягане, без да се огледа и съобрази поведението си с конкретната пътна обстановка и останалите участници в движението.

На база събраните в настоящото производство доказателства - заключението по САвтЕ, което следва да се кредитира като обективно и компетентно дадено, съдът счита, че съпричиняване се доказва. Според експертизата, К. Р. започва движението си от десен тротоар, спрямо посоката на движение на процесния автомобил. След навлизане от локално асфалтирано платно в затревения банкет пешеходецът преминава между паркоместа и ствола на много голямо дърво. След подминаване ствола на дървото и разстоянието от средно 0,6м., навлиза на пътното платно пред предната част на изчакващ в колона автомобили при светофарната уредба на ул. „Д-р А. Железкова“ с ул. „Мир“, товарен автомобил (бял на цвят) в дясна пътна лента. След движение пред предната част на товарния автомобил, пострадалият излиза спрямо левия му габарит около средата на пътното платно. При излизане от левия габарит на товарния автомобил, пешеходецът е станал видим за таксиметровата кола. След ход в рамките на 1,1сек.,

пострадалият е достигнал точката на ПТП, разположена в насрещната пътна лента за процесния автомобил, непосредствено вляво от единичната непрекъсната бяла линия, разделяща двете пътни ленти. Видимостта за пострадения от момента на излизане от тротоарната затревена площ и стъпване на пътното платно, и тази за водача на лекия автомобил е била ограничена от изчакващия бял товарен автомобил тип „бус“, в дясна пътна лента. В рамките на тези 1,1сек. е установена видимост между участниците в ПТП, преди точката на ПТП. В началото на този времеви период, пешеходецът се е намирал при предна лява част на товарния автомобил, а водача на таксито, управляващ със скорост от 34км/ч, се е намирал на отстояние от 10,5м. Няма технически данни по делото пешеходецът да е реагирал по някакъв начин така, че да се предпази от евентуален сблъсък. След момента на напускане техническата ширина на белия автомобил, пострадалият е изминал разстояние от около 2,1м до точката на удара. Към момента на удара, автомобилът, марка „Тойота“ с жълт добре видим цвят, е извършвал на свой ред забранена маневра от хоризонталната пътна марК.ка, по заобикаляне на изчакващите автомобили при светофарната уредба. В случай че пострадалият е погледнал в ляво и в дясно преди пресичане от предната лява част на товарния автомобил, той е имал възможност да види приближаващия се от ляво в непосредствена близост автомобил и да не предприеме завършване на пресичането до момента на отминаване на таксито или спирането му, за да го пропусне.

В съдебно заседание експертът допълва представеното заключение. Посочва, че в случай че таксиметровия шофьор не е заобиколил спрелия бял микробус, който е изчаквал потеглянето на предходно спрели на светофарната уредба автомобили, нямаше да настъпи въпросния инцидент, тъй като нямаше да има маневра изпреварване на микробуса спрямо забранителната марК.ка. На свой ред обаче пешеходецът изкача пред буса, т. е. рязко е навлязъл в оставащата ширина от пътното платно. Не без значение е и наличието на голямо дърво, което го скрива. На мястото на ПТП има само единична непрекъсната линия и няма пешеходна пътека.

Свидетелите не са били преки очевидци на процесния инцидент и в тази част не дават показания.

Според общото правило на разпоредбата на чл. 113 ал.1 от ЗДвП, пешеходците пресичат на пешеходни пътеки, каквито съгласно заключението по САТЕ е имало на близко място спрямо инцидента като с оглед обстоятелството, че ПТП е настъпило в гр. Варна, разпоредбата на ал.2 е неприложима. Освен това, при конкретната пътна обстановка към момента на ПТП, установена от САТЕ, възприета по-горе, пешеходецът е пресичал и при ограничена видимост при забрана на чл. 114 т.2 от ЗДвП (пред голям товарен автомобил). Не се установява ищецът да е навлязъл внезапно на платното за движение (забрана по чл. 114 т.1 от ЗДвП), доколкото в тази част изложеното от вещото лице, изготвило САТЕ е по-скоро съждение, базирано на обективни факти.

Неправилно се възпроизвежда разпоредбата на §6 т.54 от ДР на ЗДвП от страна на проц. представител на ищцовата страна в писмената защита. Съгласно текста, "Пешеходна пътека" е част от платното за движение, очертана или не с пътна марК.ка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. Разписаното в изр. второ, че на кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение, не променя факта, че нито е очертано с пътна

марК.ка, нито е сигнализирано с пътни знаци в процесния участък платното за движение. Освен това, пешеходецът пресича напречно на тротоара, респективно банкета, извън кръстовище (виж фиг.1 на САТЕ), поради което не може да се говори за „продължение на тротоар и банкет“ по смисъла на цитираната норма.

На следващо място, коментарите в писмената защита на ищеца досежно поведението на автомобилиста не следва да се съобразяват, защото вината на последния и авторството на Д.ието са отчетени от наказателния съд. Касае се категорично за принос на пострадалия при допуснатото ПТП.

Затова съдът счита, че от експертните заключения се налага извод, че пострадалият е допуснал нарушение на разпоредбите на чл. 113 ЗДвП и чл. 114, т. 2 ЗДвП и с поведението си е способствал за настъпването на вредоносния резултат. Приносът на пострадалия е доказан от ответника съобразно разпределената му доказателствена тежест в пълна степен и по непротиворечив начин.

Съдът определя принос на пострадалия в размер на 50%, което съставлява 29 300лв., с които определеното обезщетение ще бъде редуцирано.

Така, исковата претенция за обезщетение за неимуществени вреди се явява доказана до размера от 29 300,лв. като за горницата до 58 600лв. ще бъде отхвърлена.

4. По претенцията за лихва.

В хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ лихвите за забава се включват в застрахователното обезщетение по силата на нормата на чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Това са тези лихви, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ; от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице; или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. В настоящия случай, видно от ликвидационна преписка № 211544267 от 14.08.2023г. (л. 34), застрахователят – ответник е получил отправена до него от ищеца извънсъдебна писмена претенция за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди в претендирания размер на същата дата, поради което от този момент следва да бъде присъдена лихвата за забава върху обезщетението за неимуществени вреди, до момента на окончателното плащане. Неоснователно поради този извод се явява искането за определяне начален момент на лихвата – считано от датата на деликта, респективно за периода от 19.07.2023 г. до 14.08.2023 г. искът за присъждане на акцесорната претенция ще бъде отхвърлен. Цитираната практика на ВКС в писмената защита от ищеца, като такава по отменения КЗ, е неотносима.

5. По разноските.

При този изход на спора, разноски се следват и на двете страни.

Общ материален интерес по претенциите 58 600лв. Уважена част 29 300лв., отхвърлена 29 300лв.

На ищеца, поради това че е освободен от заплащане на държавни такси и

разноски се следва възнаграждение за процесуална защита. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие от 12.02.2025г. ищецът е заплатил на адв. Д. 1 500лв. в брой, което служи за разписка, доказваща извършването на тези разноски, от които присъжда съразмерно с уважената част възнаграждение в размер 750.00 лв. Уговореният размер на адвокатския хонорар, е повече от три пъти под минималния по чл. 7 ал.2 от Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС и с оглед фактическата и правна сложност на делото възражението за прекомерност, направено от ответната страна е в цялост неоснователно.

Ответникът е сторил доказани разходи за експертиза и такса за преписи в общ размер на 840,80 лв. За осъществено процесуално представителство по настоящото дело без явяване в съдебно заседание и с оглед фактическата и правна сложност на делото, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв., на осн. чл. 25а ал.3 НЗПП. Спрямо отхвърлената част от иска се следват 445,40 лв.

Ответникът ще бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съда също държавна такса върху уважения иск в общ размер на 1 172 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, гр. София да заплати на К. М. Р., ЕГН ***** от *****, на осн. чл. 432 ал. 1 КЗ и чл. 429 ал. 3 вр. ал. 2 т.2 КЗ сумата от **29 300,00 (двадесет и девет хиляди и триста) лева** обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, реализирано на 19.07.2023г. по вина на О. К. П., водач на л. а. „Тойота Версо“ рег. № *****, за което е признат за виновен по влязло в сила споразумение по АНД 20253110200622 на ВРС, при валидно застрахователно правоотношение между собственика на автомобила и ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва от датата на предявяване на претенцията на увреждания пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение – 14.08.2023г. до окончателното изплащане на сумата като **ОТХВЪРЛЯ: 1.** иска за горницата над присъдените 29300 лв. до претендираните 58 600лв. главница, ведно с лихвата върху горницата от датата на увреждането 19.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; **2.** претенцията за законна лихва върху присъдената главница от 29300 лева за периода от датата на увреждането – 19.07.2023г. до сезиране на застрахователя - 14.08.2023 г., като неоснователна.

*Решението е постановено при участието на трето лице-помагач О. К. П., ЕГН ***** , на страната на ответника „Дженерали Застраховане“ АД.*

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, гр. София да заплати в полза на К. М. Р., ЕГН ***** от гр. ***, сумата от **750.00 (седемстотин и петдесет) лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски сторени от ищеца в настоящото производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ПРИСЪДЕНИТЕ в полза на ищеца суми следва да бъдат заплатени от застрахователя по сметка по чл. 39 от Закона за адвокатурата, с IBAN: *****

в банка „***“ АД с титуляр адв. А. Х. Д., съгласно пълномощно с нотариална заверка на подписите от 30.08.2023 г. на нотариус Я. Н., рег. № ** в НК.

ОСЪЖДА К. М. Р., ЕГН ***** от гр. ***, да заплати на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, гр. София сума в размер на **445.40 (четиристотин четиридесет и пет и 0.40) лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси сторени от ответника в настоящото производство, на осн. чл. 78 ал.3 и ал.8 от ГПК.

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, гр. София да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски окръжен съд, сумата от **1 172,00 (хиляда сто седемдесет и два) лева** държавна такса, съразмерно с уважената част от исковете, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____